

תת"ע 6550/09/19 - מדינת ישראל נגד תומר שביט

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 6550-09-19 מדינת ישראל נ' תומר שביט
לפני כבוד השופט אלעד שור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

תומר שביט

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

1. כנגד הנאשם נרשמה, ביום 10/5/19, הודעת תשלום קנס בגין נהיגה במהירות מופרזת, בדרך עירונית, של 82 קמ"ש במקום המהירות המותרת 50 קמ"ש (להלן - "הדו"ח"), עבירה על תקנה 54(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו.

2. מטעם המאשימה, העיד רס"ר אנדריי אודוביביצ'קי עורך הדו"ח שהוגש הדו"ח שסומן ת/1. מטעם ההגנה, העיד הנאשם.

3. לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

4. בתיעוד נסיבות ביצוע העבירה, נרשם **בת/2** כי רכב המטרה היה בנתיב 2 מתוך 2 נתיבים, האירוע צולם על ידי מצלמת גוף, בסרטון נראים לפחות 4 נתיבים מכיוון נסיעתו של הנאשם, עד התביעה הסביר כי לפני כן קיימים שני נתיבים המתפצלים לארבעה נתיבים עמ' 3 ש' 11. בהמשך, בחקירתו הנגדית של עד התביעה, הציג הנאשם לעד תמונה מכיוון הגעתו **נ/1** (אותה אישר עד התביעה כנכונה) שם ניתן לראות כי הכביש הנו בעל 3 נתיבים ולא שניים, עד התביעה הסביר כי שלושת הנתיבים מתמזגים לשניים ולאחר מכן נפתחים לארבעה נתיבים עמ' 4 ש' 18-20.

5. הנאשם עמד על גרסתו כי מדובר בשלושה נתיבי נסיעה ולא שניים, לטענתו, ייתכן ועד התביעה טעה ולזר רכב אחר, לטענת הנאשם בנתיבים הנגדיים לכיוון נסיעתו קיים תמרור המורה על מהירות מותרת של 60 קמ"ש ולא 50 קמ"ש ומכאן הוא מסיק כי גם בכיוונו זו המהירות המותרת, כמו כן לטענת הנאשם, מכיוון שיש גדר הפרדה בין הנתיבים, ואין תמרור על המהירות המותרת במקום, הוא מסיק כי מדובר בדרך בין עירונית, עוד לטענתו, יצא קודם לכן מרמזור ולכן לא ייתכן כי הספיק להאיץ למהירות הנטענת במרחק כה קצר, בדבריו על אתר אמר הנאשם לעד התביעה כי לא שם לב וכי הרכב של חמו ולכן הוא אינו רגיל אליו וביקש להתחשב בו.

דין והכרעה:

6. אינני מקבל את טענותיו של הנאשם בכל הקשור למהירות המותרת במקום, הגדרתה של דרך עירונית כדרך עירונית הנה הגדרה משפטית אשר נלמדת מפרק ההגדרות בתקנות התעבורה, להלן ההגדרה:

"דרך עירונית" - כל דרך בתחום המצוי בשטח שיפוטה של רשות מקומית או רשויות מקומיות הגובלות זו בזו ואשר בכניסה לאותו תחום מוצב תמרור שמשמעו "כניסה לתחום דרך עירונית", ועד למקום שבו מוצב תמרור שמשמעו "קצה תחום דרך עירונית"

למעשה מדובר בשני תנאים מצטברים הראשון רישום עד התביעה כי ביום האירוע בדק כי בכניסה לעיר, ולא משנה באיזו כניסה, מוצבים תמרורים המצביעים על כניסה לדרך עירונית, השני מיקום ביצוע העבירה בשטח מוניציפלי של רשות עירונית, שני תנאים מצטברים אלו הופכים את הדרך לדרך עירונית ולמעשה הנטל על הטוען ההפך להוכיח זאת.

7. לצורך העניין די לו לנאשם כי יוכיח שביום האירוע בכניסה לעיר לא קיים היה תמרור המורה על כניסה לדרך עירונית, יורם הנטל. לעניין זה ראה דבריו של הנשיא שמגר ז"ל ברע **213/83 יצחק אסולין' מדינת ישראל**, פ"ד לח (1) 523, 512

"כל דרך הינה דרך "בין-עירונית", אלא אם הוגדרה אחרת כמפורט בתקנה 1 לתקנות התעבורה. שינוי מעמדה של דרך מ"דרך בין-עירונית" ל"דרך עירונית" גורר עמו הגבלות שונות המנויות בתקנות וביניהן הגבלת המהירות. כל הגבלה - ועונשה בצדה. שינוי מעין זה צריך שיעשה תוך הקפדה דווקנית אחר דרישות מחוקק המשנה. למותר להוסיף כי ההנחה היא, שלא בכדי דרש מחוקק המשנה הצבתם של שני תמרורים, כאשר ניתן היה לכאורה להסתפק בהצבת תמרור אחד, וכי לא בכדי בחר להטיל נטל נוסף על רשויות התימרו. מהירות של שבעים קמ"ש אינה אסורה כשלעצמה אלא רק בתחומיה של "דרך עירונית". יש איפוא להקפיד, לבל נהפוך התנהגות מותרת להתנהגות עבריינית, שעונשה בצדה, מבלי שקוימו התנאים המוקדמים שנקבעו לכך."

כאמור טענתו של הנאשם כי אין המדובר בדרך עירונית דינה להידחות שכן הנאשם לא הרים את הנטל ולא סתר את דברי השוטר, כאמור.

8. טענת הנאשם לפיה הוא למד כי המהירות המותרת במקום הנה 60 קמ"ש שכן בנתיבים הנגדיים מוצב תמרור המורה על מהירות מותרת של 60 קמ"ש, גם היא, דינה להידחות, שכן רשות התמרור רשאית להחליט מטעמים בטיחותיים ואחרים להגביל או להתיר מהירות נסיעה כזו או אחרת בהתאם לשיקולים מקצועיים כפי שמצאה לנכון במקרה זה.

9. למעשה הקושי בתיק זה נובע מכך שהנאשם הציג תמונה נ/2 ואף התרשמתי מהסרטון שהוגש על ידי התביעה ת/4, כי במקום בו לכאורה לזר השוטר את רכבו של הנאשם קיימים שלושה נתיבי נסיעה ולא שניים כפי שציין השוטר, מאחר שכך ומאחר ובסרטון ניתן להבחין כי רכבו של הנאשם אינו הרכב היחיד בכביש הרי שמתעורר ספק בקשר לעובדה מהעובדות הנטענות ואשר דורשות הוכחה בקשר עם קשירת רכב הנאשם לרכב אותו לזר עד התביעה.

10.

כפי שנפסק רבות,

בעבירות של 'אחריות קפידה', או כהגדרתם הקודמת 'אחריות מוחלטת' הואיל ולא נדרשת הוכחת היסוד נפשי של מבצע העבירה, הרי שיש להקפיד הקפדה יתרה על הרכיבים העובדתיים בהוכחות העבירה וכי טעות ברכיב עובדתי יש בה כדי לעורר ספק בקשר להוכחת העבירה לעניין זה ראה את דבריו של הנשיא שמגר ז"ל רע 213/83 יצחק אסולין' מדינת ישראל, פ"ד לח (1) 512, 524

" עבירות של "איסור מוחלט". בעבירות מסוג זה מסתפק בית המשפט בהוכחת היסודות העובדתיים של העבירה ובקיומה של רצייה מצדו של הנאשם ואינו יורד לחקר מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה (ע"פ 17/59[1], בעמ' 1887-1888). ממילא לא נבקש להסיק מסקנות בדבר כוונתו הפלילית של המבקש אלא נסתפק בבדיקה, אם נתקיימו היסודות העובדתיים של העבירה (ע"פ 76/65 [2]; ד"נ 11/65 [3]). הטלת אחריות פלילית, מבלי שתיבדק מחשבתו הפלילית של הנאשם בעת המעשה, יש עמה הכבדה והחמרה עם הנאשם. רבים המקרים, בהם מורשע נאשם בעבירה של איסור מוחלט, מבלי שהתכוון כלל לעבור עבירה זו. אולם בד בבד, ומשום ההחמרה עם הנאשם באשר ליסוד הנפשי, יקפיד בית המשפט הקפדה מלאה על קיום היסודות העובדתיים הנדרשים בעבירה ויבחן כראוי, אם אמנם התקיימו יסודות אלה."

11. אמנם הנאשם בדבריו לעד התביעה וגם בבית המשפט לקח אחריות על נהיגה שלא במהירות המותרת ונקב במהירויות שונות, "75 קמ"ש לערך" עמ' 6 ש' 24 "בין 70 ל-75 קמ"ש" עמ' 7 ש' 30. ברם, נטל הוכחת היסודות העובדתיים רובץ לפתחה של המאשימה ואין בגרסת הנאשם שיש בה בעיקר הערכות כדי לבסס הרשעה בפלילים, למעלה מן הצורך אוסיף כי גם אם היה מוזהר הנאשם כמצוות סעיף 184 לחוק לחסד"פ והייתה ניתנת לנאשם הרשות להתגונן מפני תקנה 51 לתקנות התעבורה, קרי, נהיגה במהירות

בלתי סבירה, לא היה ניתן להרשיעו שכן אז צריך היה להוכיח כי נהיגה במהירות 70-75 קמ"ש בדרך עירונית בעלת 3 נתיבים לכל כיוון אשר ביניהם שטח הפרדה בנוי הנה בלתי סבירה בנסיבות העניין.

12. לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק

ניתנה היום, ג' שבט תש"פ, 29 ינואר 2020, במעמד הצדדים